

Yllättävän lämmin ja leuto kevätuuhi pyyhkii kasvojani kun kävelen halki asfaltoidun pihan. Kenkäni pohjat hakkaavat kovana jalkojen alla tömähcelelvää asfalttia. Nostan katseeni ja näen hänet nojaamassa hiirenkorvillä olevaan koivuun. Hän tutkii jotain kädessään olevaa, en näe mikä se on. Huikkaan hänelle ja hän sulkee sen jonkun nyrkkiinsä ja hymyilee minulle. - Moi! hänen äänensä solahtelee kauniisti ilmassa ja se saisi minut normaalisti hymyilemään. Tänään se ei saa. - Onko kaikki ihan kunnossa kun halusit tavata? - Haluan puhua yhdestä jutusta, sanon vakavaan sävyyn ja hämmästyin itsekin kuinka totiselta kuulostan. Tiedän ettei tämän kertominen tule olemaan minulle helppoa, mutta tiedän myös sen että minun on tehtävä se tänään. Tunnen syyllisyyttä kun hän liu'uttaa sormensa omieni lomaan ja keinuttaa toisiinsa kiertyneitä käsiämme rauhallisesti. Kävelemme pois ratapihalta. - Sanon tämän suoraan, en muuten saa sanottua sitä ollenkaan, tuhahtan vihdoinkin ja keskeytän hänen tarinansa jostakin jota en edes kuunnellut. Sydämeni pomppii rintaani vasten ärsyttävän epätasaiseen tahtiin. En voi uskoa että joudun tekemään tämän. Ihmiselle jota rakastan kaikkein eniten. Vilkaitsen hänen silmiään, nään niissä hämmästyneen katseen. Mutta sen katseen takana aukeaa kaikki mitä olen koskaan etsinyt elämältäni. Karkoitan kuitenkin ajatukset päästäni, en voi katsoa noihin silmiin enää. Tiedän kuinka heikoksi ne tekevät minut, niin pieneksi ja avuttomaksi. - Minä pääsin opiskelemaan Canberraan, sinne luonnontieteelliseen kouluun, saan vihdoinkin sanotuksi ja ääneni murtuu lauseen lopussa. Hän kääntää katseensa pois päin minusta. Haluaisin kääntää hänet takaisin minua kohti ja painaa itseäni vasten. Mutta tiedän etten ikinä saa enää tehdä niin. - Sä varmaan lähdet? hän sanoo. Miten tyhmä kysymys, olisin hullu jos en lähtisi. Se on unelmani, mutta en tiedä onko se enää. En tiedä koska joudun jättämään hänet. - Mmm.. sanon ja hän painaa kasvonsa käsiin. Kuulen hänen nyyhkytyksensä. Tunnen syyllisyyden piston, meidän piti olla yhdessä pala ikuisuutta. Mutta en pystynyt siihen, jätän hänet yksin ikuisuuteen. - Anteeksi, kai mun pitäisi olla vain iloinen sun puolesta. Mutta mä tiedän mitä tässä käy, en meitä voi ikinä enää olla vaikka mitä uskottaisiin, hän sanoo ja sanat hajottavat minua sisältä enemmän kuin sata puukoniskua. Kyyneleet virtaavat silmiini, en ajatellut tämän olevan niin vaikeaa. - Mäkin tiedän sen. Halusin olla sun ja olin suunnitellut kaiken. Mutta olisi hulluutta jättää tämä kortti kääntämättä, vaikka tää tarkottaakin sitä etten voi olla sun. Tiedäthän unelmien eteen täytyy tehdä uhrauksia. - Kumpi tässä on uhraus ja kumpi unelma. Onko kohtuutonta että unelman edeltä joutuu raivaamaan pois ihmisen jota rakastaa maailmassa eniten? hän sanoo ja saa minut miettimään sitä. En ymmärrä kuinka tämä sattuu näin paljon. En koskaan ajatellut olevani niin kiinni hänessä. Kyyneleet vierivät poskilleni, ne eivät kuvaisi ikinä tarpeeksi suruani. Kaikki oli niin täydellistä, ja nyt kaikki se kaunis katoaa. Katson häntä silmiin. Ne kauniit silmät ovat täyttyneet viattomasta surusta ja kyynelistä joiden syy olen. Painaudun häntä vasten ja hän silittää hiuksiani. Haluaisin jäädä tähän ikuseksi ajaksi. Kasvaa kiinni häneen ja olla osa häntä. Mutta maailma ei soisi sitä onnea meille, ehkä meidän onkin tarkoitus erota. Siti se tuntuu nii väärältä. Ja jos se olisi oikei miksi se sattuisi näin paljon? Painan hitaasti huuleni hänen huuliaan vasten ja tiedän tämän olevan viimeinen kerta. Haikean kaunis ja liian nopeasti ohikiitävä. Viipyilen huulilla joilla maistan vielä rakkauden. Rakkauden joka ei kuihdu ehkä ikinä. Ehkä se riipii meidän kummankin sielut rikki kaipuusta ajan saatossa. Ehkä minusta tulee katkera vanha nainen joka ei kerro ikinä kenellekkään kaipaavansa nuoruuden rakkautta. Hitaasti irrotan ja jätän hänet seisomaan tielle. Kävelen päin tuulta joka on muuttunut hetkessä kylmäksi. Se kuivuttaa kyneleet poskilleni ja tiedän ettei mikään ole koskaan enää ennallaan. En näe häntä enää koskaan, siksi käännyn ja katson häntä vielä kerran. Vahva ruumis ja kulmikkaat poskipäät, kiharat vaaleat hiukset jotka liehuvat tuulella. Hän muodostaa suullaan sanan "hyvästi". Minä teen samoin ja käännyn. Tämä on varmasti elämäni kipein

käännös, koska tiedän jättäväni taakseni kaiken rakastamani. Ihmisen joka oli jo maailman alkuajoilla suunniteltu minulle. Hänen kaltaistaan en ole koskaan tavannut, ja jo nyt tiedän etten tule koskaan tapaamaan uudestaan.